Λάθραι. Βεσσοι. Δίοι.

Πίερες. Οδόμαντοι. Μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου 121

Μαντεῖον Βάκχου.

Τὰ χρυσὰ νομίσματα τῶν Δίων
καὶ Διοβησσέων (;).

Ὁ Heuzey (Mission de Macédoine (σ. 3 κακ.) ὁμιλῶν. εἰς τὸ πρᾶτον τοῦ βιβλίου περὶ τοῦ τόπου τῶν χρυσωρυχείων τοῦ Παγγαίου καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ ὡς καὶ περὶ τῶν Γραικοπελασγικῶν Παιονικῶν καὶ θρᾳκικῶν φυλῶν αἵτινες διενέμοντο τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ τοῦ προϊόντος τῶν μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου γράφει τὰ ἀκόλουθα. « Δὲν ἔπρεπε ἐπιτρεπόμενα ὁρίσκεν μετὰ ἀκριβείας τὴν θέσιν τῶν φυλῶν ἐκείνων ἐξῶν πεπυκνωμένας εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς θρᾴκης. Ἡ μάλλον σημαίνουσα φαίνεται ἐπὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτο ἡ τῶν Λάθρων. ἤδη κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (VII, 12) ἔχει τὴν ἐπιθέραν μερίδα ἐπὶ τῇ κτήσει τῶν μεταλλείων τοῦ Παγγαίου « τὸ Πάγγαιον οὖρος ... ἐστὶ μέγα τε καὶ ὑψηλόν, ἐν τῷ χρυσεά τε καὶ ἀργύρεα ἐνὶ μέταλλα, τὰ νεμόνται Πίερές τε καὶ Ὀδόμαντοι καὶ μάλιστα Λάθραι. Εἶχεν σχηματίσει (διαμονὴν) κατοικίαν ἰσχυρὰν καὶ ἀπρόσιτον ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν χιόνων εἰς τὰς ὑψηλὰς κοιλάδας τῆς χρυσοφόρου χώρας. Ἐκεῖ ἐπὶ τῶν τελευταίων κορυφῶν, εὑρίσκετο πάρα τῶν λαθρῶν τοῦ Ἡλίου, ἐν περίφημον μαντεῖον τοῦ Βάκχου, τοῦ ὁποίου

Ἀβαρκίνου
ὁ Ἑλλήνιστος
ἀρχέγονος
τῆς Μακεδονίας.
ἐν νομ. Ἐφημ.
1918. 195. 197.

Ζάθραι. Βεσσοι. Διόβεσσοι.

Μαχαιροφόροι. Δῖοι

οι Ζάθραι η ιδίως μεταξυ αυθων οι ονομαζόμενοι Βεσσοι, ησαν οι φυσικοι φύλακες και ερμηνεις. Βησσοι δε των Ζαθρεων εισι οι προφηθεύοντες του ιρου (Ηρόδ. VII, 111). Η θρησκεία χοιτον προσθίθετο με την ανεξαρτησίαν μιας ζωης αγριας(;) η χυδαίως πρησίας, εις το να δόση εις αυτο το ἔθνος ῥῶς υπεραγης επι των γρθόνων των. Αργόθερον το όνομα Βεσσοι, ωσθανης ως ευγενέζερον, ῥηναι το μόνον ιλαρχον. Ο Πλίνιος (Ιστορ. Φυσ. IV 18) της ρωτεκτηνει σχεδον επι όλων των περιξ λαων, [illegible] των οποίων οι Διοβεσσοι χημαθίζουν μιαν ιδιαιτερον φυλον. Leuo (latere Strymonis Digeri Bessorumque multa nomina, ad Nestum amnem Pangaei montis imam ambientem, inter Elethos, Diobessos, Carbilessos ». Ομοι αυθαι αι γεωθομέρειαι προσκολουσι τους Ζάθρας με τους Βησσους τους Αίμου (Ροδόπης) η με όλον την μεγάλην των μαχαιροφόρων θρακων, ονομαζομενους οτο τους θουκυδίδου Δῖοι (II 96-98), ορφους αγρίους των οποίων οι πολεμικοι μεταχειρίαι τους Παγγαίους δεν ησαν αναμφιβόλως παρα εν αποσπασμα.

Και οι Δῖοι η Διοβησσοι, ορφνοι της θρακης μπρισμένοι με μαχαίρας η μάναθες ανεξάρτητοι καθώκουν ως το γνωρίζουν απο τον θουκυδίδην (II 96) το όρος Ρο-

Ζάθραι. Βησσοι

Δῖοι. Τρῦσες.

δόπην, θο οποῖον καθέρχεθαι πρὸς θα Ἀβδηρα, πόλιν θης ο-
ποίας θα νομίσματα φέρουσι θύσον γρύπας, θύθην θαι
θηρίων θα οποῖα καθα θην Ἑλληνικην μυθολογίαν, υπε-
ρασπίζοντο θα μεταλλα θυ Βορρα καθα θην προσβολιν
θην εκ θυ Βορρα λῃζην θην Ἀφρικασταν. Ὅπως οι Δῖ-
οι σύμμαχοι η συγγενεις θην Ζαθρων η Βησσων θυ Παγ-
γαίου, ἦσαν αυτοι οι οποῖοι, ως εκ θης Θεσσαλίας θην θης γε-
ωγραφικης επι θης Ροδόπης υπερασπίζοντο εναντι-
ον θην εκ θυ Βορρα ερχομενην, ελληθην θρακην
η Σκυθην, ὁλαι θας διόδους θυ Μέρυ πρὸς θο Παγγαι-
ον, ὅπως επι πλέον, αυτοι οι [illegible] γέθονες θην Ἀβδη-
ρων δύνανθαι πολυ καλα να υπηρξαν ο θρακομενην
δονικος ἀγνωρος λαος ὅτις ἔκοψε θην θόσον πλουσίαν στραν
θην μεγάλην αρχαιαν νομισμάθων με θύσος γρυσην, νο-
μισμάθων ἡδη ανεγνωρισμένων ως ανηκόνθων ὁχι ὁλ θυς Ἀ-
βδηρίθας αλλα ὁλ ἄλλον λαον γεθονικον, δυναμεθα να
υποθέσωμεν ὁτι οι Δῖοι πλούσιοι ὁλ χρυσον θυ Παγγαίου
ὠφελον ωσαύθως να κόψωσι καθ' αρχας νομισμαθα ἀλ-
λέρου, θα οποῖα φυσικα ὠφελον να ἦναι με θην ἰδιον
θύσον γρυσιον, ξυλάκων καθα θην παράδοσιν θων με-
θαλλείων.